

oraidat
madért
A kis
»Kis
— Ber-
Margit.
tszik, a
jobbat
bácsi
Berta.
lgozást
lu ado-
lyére s
et mon-
üvecs-
re nem
küldeni
s tehát,
azután
gy más
Szent
dvarias
enkivel
kérdé-
ből. —
ok más
Arany
hiveim
lamely
k tüze-
ny nem
bhegy.
rasóim-
rjanak,
a-néha
e nem
31-elte-
rdésére
os vá-
gozatra
. Ver-
Mikesz
árom a
es hirt
sz min-
na. A
e a le-
den itt
dványt
gjelent.

-épület.
ulat.

A KUTNÁL. (Lásd a 111. lapon.)

EGY KIS DIÁK KALANDJAI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

Z SE baj. Andor urfi ide ül hoz-
zám a nyeregbe, pajtásom pe-
dig ölébe veszi azt a kis fiucs-
kát. Egy negyedóra alatt ott leszünk.

Ugy is lett s Dinike is, magam is egé-
szen elfelejtettük a kellemetlen eseményt,
sőt igen örültünk a lovaglásnak; ez szo-
katlan s egészen új mulatság volt szá-
munkra. Rövid idő alatt szerencsésen
eljutottunk szüleimhez, kik már épen ag-
gódni kezdtek hosszas elmaradásunk miatt
s keresésünkre akartak indulni. Én termé-
szetesen rögtön bemutattam az én bará-
tomat, Gergely vitézt, kivel apácskám és
Zsiga bácsi is kezet szoritottak; aztán
megkinálták őt is, társát is hideg sülttel
és borral, én pedig, miután sokáig néze-
gettem vitéz barátom ruháját, végre azt
kértem tőle:

— Mért visel most ilyen ruhát?
Azelőtt egészen másféle ruhája volt...
aztán nem is járt lóháton!

— Az onnan van, ifiuracskám, hogy
már nem vagyok többé katona. Kiszolgál-
tam az időmet és aztán beálltam pan-
durnak.

Szerettem volna, ha megmagyarazza
nekem, mit mindent csinál ez új állásá-
ban; de nem volt ideje, azt mondta, hogy
sietniök kell, mert valami gonosztevőt
kutatnak. Szívesen elbucsztak tehát, föl-
ugrottak lovaikra és elvágtattak.

Nemsokára aztán mi is megindul-
tunk hazafelé s én utólag még örültem a
kis kalandnak, mert ekként ismét talál-
koztam vitéz Gergely barátommal és meg-

tudtam, hogy most már itthon marad,
tehát még máskor is találkozhatom vele.

E kellemes naptól fogva ismét otthon
laktam szüleimnél, amit csak azért sajnál-
tam kissé, mert kis pajtásaimtól távolabb
levén, nem találkozhattunk oly gyakran.
De alig egy hét múlva ez még szomorubbra
fordult.

Egy reggel az öreg dada benyitott
szobámba s nagy katulyát helyezve az
asztalra, így szólt:

— Ezt a kis Dinike küldi emlékül.

— Emlékül? Mit jelent az? kértem
csodálkozva.

— Hát mit jelenthetne egyebet, mint
hogy Dinike testvéreivel együtt elutazott
és ezt emlékül küldte jó barátjának.

— Elutazott? kiáltam egészen meg-
hökkenne. Hiszen az nem lehet... nem
mehettek el a nélkül, hogy tőlem elbu-
csztak volna. Csak tréfál, meg akar
csalni!

De hiába reménykedtem, nem volt
ez tréfa, hanem szomorú valóság. A meg-
előző napon a fővárosból megérkezett kis
barátaim gyámatyja, ki gazdag kereskedő
volt s nem maradhatott itt sokáig; korán
reggel utazott el, magával vivén Gábort,
Erzsikét és Dinikét is, nem engedett nekik
időt a bucsuzásra! Megtudtam aztán még
azt is, hogy azért vitte magával a gyerme-
keket, mert a házat és kertet eladta
Zsiga bácsinak, kinek erre a telekre szük-
sége volt a nagy gyár számára, melyet
Bárdos urral terveztek.

Ez a hír nagyon elszomorított; szí-
vemből szerettem kis barátaimat és mi
tagadás, sirtam is, hogy oly hamar elvesz-
tettem őket. Aztán vigasztalást kerestem

a Din
ólom-l
nek hi
azért
játssz
szani
mikor
mondá
hogy
E
panas

sok az
haszn
fiu va
itthon
Lássu

É
tanár,
kezde
ki, me
igen k
Nagy
inkáb
dig a
kélke
hirem

I
most
hogy
komo

atyám
jó iske
féle r
lesz s
hogy
járnia
lesz.

a Dinike ajándékában; egész kis sereg ólom-katona volt a katulyában. Némelyiknek hiányzott ugyan a feje, a keze, de hát azért igen szépen lehetett volna velök játszani. Csakhogy egymagamban játszani nem volt semmi kedvem s délután, mikor éppen a néni is nálunk volt, busan mondtam, milyen szerencsétlen vagyok. hogy megint nincs játszótársam!

Későn vettem észre, hogy kár volt panaszkodni, mert apácskám így felelt:

— Unatkozol, ugy-e? Igaz, nagyon sok az üres időd, melyet pedig most már hasznosan kellene eltöltened, eléggé nagy fiu vagy már. Ugy veszem észre, hogy az itthon való tanulás nem valami jól megy. Lássuk csak, mit tudsz.

És apácskám, mint valami szigorú tanár, elővette könyveimet s kérdezgetni kezdett. A vizsgálat igen siralmasan ütött ki, mert az derült ki belőle, hogy bizony igen keveset tanultam, igen keveset tudok! Nagyon rösteltem tudatlanságomat, annál inkább, mert a néni is tanuja volt, pedig a jó néni mindig roppantul büszkélkedett velem; most már vége a jó híremnek!

De nem, a jó néni, mint mindig, most is pártomat fogta és mentegetett, hogy még eddig nem is lett volna ideje a komoly tanulásnak.

— De most már itt az ideje, felelt atyám. Majd gondom lesz reá, hogy valami jó iskolába adjam. Hallom, hogy a Kertészféle nevelőintézet igen jó. Épen ilyenre lesz szüksége Andornak, mert nem elég, hogy iskolába járjon; olyan iskolába kell járnia, ahol folyvást szigorú fölügyelet alatt lesz. Ugy kell elrendezni a dolgot, hogy

egész nap az intézetben legyen s csak este jöjjön haza.

Nagyon elszomorodtam e szavak hallatára. Vége az én szép szabad életemnek, a sok játéknak, be leszek zárva az intézet falai közé s reggel-este itthon szintén a sok lezke tanulásával kell majd töltenem az időt! Én is hallottam már hírét Kertész urnak, csakhogy nekem nem tetszett az a hir oly nagyon, mint apácskám; azt beszélték ugyanis, hogy Kertész ur igen szigorú, roppant rendet, pontosságot követel s ugyancsak nehéz őt kielégíteni.

Ez mind eszembe jutott most s egészen elbusulva huzódtam a sarokba. A jó néni aztán, hogy megvigasztaljon, magával vitt és elmondta Zsiga bácsinak is, milyen komoly napok várnak reám.

— Nagyon helyes, szólott Zsiga bácsi, csak hadd tanuljon. Gyáramat fölépitem s Bárdos ur fogja igazgatni; de ő sem él örökké, szükséges, hogy Andor tanult ember legyen, mert a gyárat majd neki hagyom halálom után. Tehát csak tanulj, kedves fiam; ha az első vizsgálatod jól sikerül, tőlem is kapsz jutalmat.

A bácsival most már épenséggel nem lehetett másról beszélni, mint az ő nagy terveiről s mert én ehhez csöppet sem értettem, nagyon keveset beszélgettünk együtt, főleg mert Bárdos ur, akit én nem szerettem, mindig ott volt a bácsi mellett.

Néhány nappal később, midőn javában játszottam a Dinike ólom-katonáival, apácskám hivatott, hogy menjek szobájába. Azonnal megjelentem s szüleimen kívül egy komoly arcú, öreges urat talál-

tam ott, ki fürkésző szemmel méregetett végig s aztán így szólt:

— Ah, tehát ez volna a kis diák? És tud már valamit?

— Nem sokat, valóban nem sokat, felelt atyám. Itthon tanulgatott ugyan, de úgy veszem észre, kevés sikerrel.

— No's, majd meglátjuk. Mielőtt fölvenném, mindenesetre egy kis vizsgálatot kell tartanunk. Kérem tehát, vezessék holnap délelőtt hozzám. Remélem, tud annyit, hogy nem kell a legalsóbb osztályba helyeznünk.

Ezzel udvariasan köszönt és távozott. Természetesen mindjárt első szavaiból kitájtáltam, hogy ez nem más, mint a nevelőintézeti igazgató, kitől annyira rettegtem; távozása után tehát mamámhoz futottam és könyezve szóltam:

— Oh, hát ennek a keze alá jutok! Ez borzasztó!

— Dehogyan borzasztó, szólt atyám mosolyogva. Kertész ur igen derék, tudós és mivel ember, majd meg fogod szeretni.

Azután magyarázgatta nekem, hogy már nagyocska fiu vagyok, nem szabad az időt oly haszontalanul töltenem, mint eddig s tanulás nélkül soha sem válnék belőlem jóra való ember. De én azért csak sirdogáltam, mignem mamácskám így szólt:

— Lásd fiacskám, eddig mindig kivántad, hogy pajtásaid, játszótársaid legyenek; ott pedig lesznek ám pajtásaid bőven.

Ez már tetszett nekem.

— És lesznek szünnapok, az iskolai év végével pedig a nagy szünidő, amikor

a munka után annál kellemesebb lesz a játék és szórakozás.

— Sőt még dicsőséget is szerezhethetnél, szólt apácskám. A legjobb tanulók számára Kertész ur jutalmakat szokott kitűzni s ha kissé iparkodnál, mint kitüntetett tanuló, legelső lehetnél társaid között.

E szavakra fölébredt bennem a büszkeség és komoly elhatározással feleltem:

— Igen, kedves apácskám, én el fogom nyerni a jutalmat, — ezennel fogadom, hogy legalább törekedni fogok reá.

Szüleim megcsókoltak s örültek szavaimnak s én magam is most már csak attól féltem, hogy az igazgató talán nem fog akarni fölvenni az intézetbe, mert nagyon keveset tudok! Most már kivántam, hogy mielőbb ott lehessenek a diákok között.

Kívánságom teljesült is. Másnap atyám kíséretében elmentem az intézetbe és dobogó szívvvel léptem az igazgató elé, ki dolgozó szobájában igen nyájasan fogadott. Mindjárt hozzáfogott a vizsgálatához, előbb jóakarattal biztatván, hogy ne féljek, hanem feleljek minden kérdésre úgy, amint tudok. Félni biz' én azért mégis féltem, de el voltam tökélve, hogy becsületet vallok, amennyire csak tőlem telik s megmutatom, hogy mégis csak tudok valamit. Nagy örömemre az igazgató meg volt elégedve s végül így szólt atyámhoz:

— Kissé hiányosak ugyan a fiu ismeretei, de azért, hiszem, egy kis iparkodással hamar kipótolhatja, amit elmulasztott. Ha csakugyan van tehetsége, mint hallottam, akkor bátran fölvehetem a harmadik osztályba. De ott persze már kissé több a tanulni való.

— Hallod, fiam? Vállalkozol-e arra, hogy a nagyobbacska fiukkal versenyez-zél? kérdé apácskám.

— Megkísértem . . . igyekezni fogok, felelém bátran.

— Így hát rendben vagyunk, szóló az igazgató. Most tehát, kedves Andor, ezen az ajtón át kimehetsz az udvarra, ott megtalálod a többi fiukat, épen szünórájuk van, ismerkedjél meg velök. Nekem még egy kis beszédem van atyáddal.

Siettem ki az udvarra, honnan vidám zaj és kacagás hangzott felém. Egész sereg kisebb-nagyobb fiu volt ott; még soha sem láttam annyi jó pajtást együtt.

Körülfogtak, kikérdeztek, hogy ki vagyok, itt maradok-e velök, aztán felszólítottak, hogy vegyek részt a játékban. Nem értettem ugyan a játékot, de belefogtam s új pajtásaim teljesen meg voltak velem elégedve. Nagyon jól éreztem magamat köztük, míg egyszerre csöngetyűszó hallatszott s a fiuk mind abba hagyván a játékot, az ajtó felé siettek. Nekem pedig még kedvem lett volna tovább játszani.

— Nem lehet, csak jöjj befelé, szaporán! szólt egyik fiu.

És hogy jobban megértsem, egy nagy lapdával ugyancsak hátba dobott. Majd elestem ijedtemben s mindnyájan nagyot nevettek, én pedig sírni szerettem volna. De aztán eszembe jutott, hogy akkor még inkább nevetnének, csufot vallanék új pajtásaim előtt. Elfojtottam tehát a sírást, de aztán szaladtam befelé.

— Nem, itt nem maradok, megyek haza apácskával! gondolám.

(Folytatása következik.)

ALFÖLDI TANYA.

(Képpel a 104—105. lapokon.)

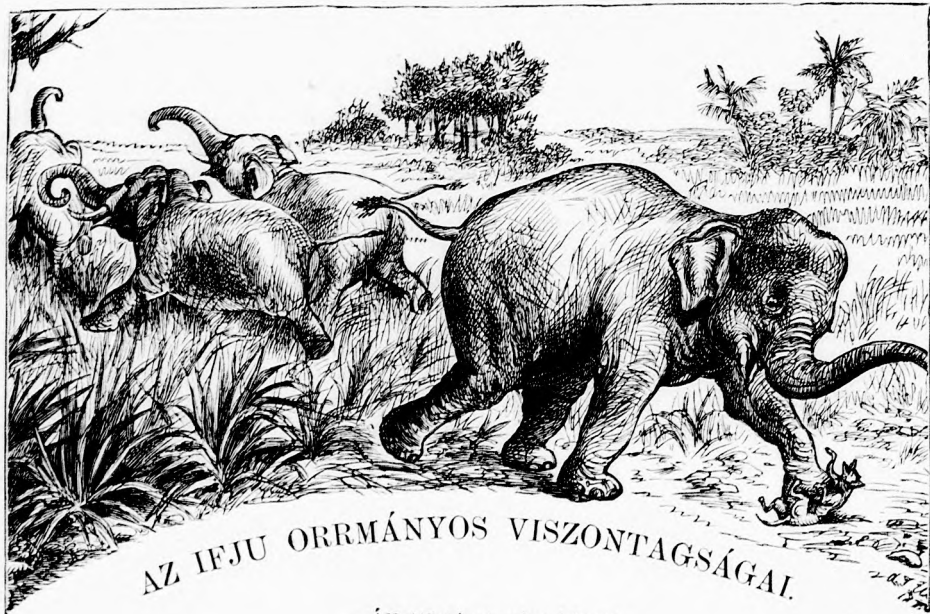
Kis olvasóim közül? azok, akik az alföldi síkságon élnek, vagy legalább jártak ott, tudják, mi a tanya; de akik szép házáink hegyes vidékein laknak, azoknak az alföldi tanya épen olyan újság volna, mint ha valami idegen országbeli dolgot látnának.

A nagy magyar rónaságon, melyen kocsin napokig utazhatunk anélkül, hogy egy dombocska, vagy csak egy halmocska is utunkat állaná, télen át, mikor hó takarja a földet, mély csönd uralkodik. Messzire, sok mértföldnyire ellát a szem, de embert csak igen ritkán lát; télen az emberek bent vannak a nagy falvakban és városokban, melyek többnyire igen messzire fekszenek egymástól.

De mikor a tavasz és utána a nyár beköszön, megelevenül a pusztaság. A nagy síkságon itt-ott egy-egy házacskát látni, néhol több is, van nem igen messze egymástól, de néha a ház egyedül áll s mértföldnyire nincs szomszédja. Ezen házak a tanyák. A városokból, falvakból tavaszkor ide költöznek ki a gazdák s be sem mennek őszi a városba, hanem ott-kint laknak, mert ott van a földjük, melyet szántanak, bevetnek, hogy azután arathassanak. Ló, ökör, juh ott legelész s míg a gazda és legény fia a mezőn dolgoznak, a tanyán a szorgalmas gazdaasszony végezi dolgát s csirke, liba, kacska s egyéb apró jószág röpdes a ház körül.

Estére a szorgalmas emberek napi munkájuk végeztével összegyűlnek a tanyánál, a délczeg legények megitatják lovaikat, aztán megpihennek a vén fűzfa alatt.

Mire beköszön a hűvös ősz, minden munka be van fejezve, a magtár, a kamra tele s a gazda visszatér a faluba vagy a városba, hogy békében élvezze fáradsága gyümölcseit.

AZ IFJU ORRMÁNYOS VISZONTAGSÁGAI.

— Állattörténet, négy képpel.

gy mindjárt a legelején kezdjem, megmondom, hogy Orrmányos egy fiatal, jól megtermett elefánt volt. Mivel pedig elefántok vad állapotban csak a meleg éghajlat alatt élnek, tehát a mi hősrünk is természetesen messze a forró égöv alatt született, sűrű rengetegben, hol az elefántok kisebb-nagyobb csapatokban boldog megelégedésben legelésztek.

Az a csapat, melynek Orrmányos is egyik tagja volt, körülbelül husz tagból állott. Csupa atyafiak voltak együtt, tiszt, tapasztalt öregek, kik már hetvennyolczvan esztendeje éltek az erdőben, aztán vidám fiatalok, kik még keveset tapasztaltak a világban és rászorultak az öregek tanácsaira.'

Legélénkebb volt a fiatalok közt a mi Orrmányos barátunk s anyja, a tisztletreméltó öreg elefántmama gyakran sohajtá:

— Ah, ez az Orrmányos igazán olyan szeleburdi, hogy alig győzők eléggé vigyázni reá. Mindig örködnöm kell, hogy valami bajba ne keveredjék.

De már az régi dolog, hogy a pajkos fiatalokat, akik nem hallgatnak az okos szóra, lehetetlen a bajtól megóvni; így történt Orrmányossal is.

Egy napon több pajtásával az erdő közelében elterülő mezőn legelészett, mikor hirtelen valami egészen ismeretlen ellenség támadt reájok s rettenetes hangokat hallatva, egyenesen Orrmányos felé rohant. Azt látták ugyan, hogy ez az

ellenség nagyon kicsiny legény, de ki tudhatja? hátha mégis veszedelmes? Nem ismerték, soha sem láttak hozzá hasonlót.

Ez az ellenség pedig nem volt más, mint egy kis kutya. Nem igen messze ugyanis egy vadásztársaság tanyázott amott a dombon túl. A vadászok nem láthatták az elefántokat, de a kutya, amint ide-oda futkosott, észrevette őket és hangos ugatással feléjük szaladt. A városokban a kis kutya látott sok szelíd elefántot s szokva volt ahhoz, hogy a hatalmas állatokkal ingerkedjék; azok nem bántották s ezért most azt hitte, hogy megint afféle szelíd óriásokkal van dolga.

A fiatal elefántok egy ideig bámulva nézték ismeretlen ellenségek gyors közeledését, aztán — futásnak eredtek, mert hát ki tudja micsoda veszedelem érheti őket! Mind elfutottak, csak Ormányos nem.

— No bizony, gondolá, egy ilyen csöppséggel talán csak megbirkozom. Majd meglátjuk, ki az erősebbik.

Vitézül szembeszállt tehát és fenyegető ordítással ment a kutyácska elé. Ez látván, hogy az elefánt haragosan ront feléje, szintén méregre forrtyant és megmarta Ormányosnak a lábát.

Ormányos fájdalmasan fölördített és azonnal lenyult hosszú orrmányával, hogy megkapja és agyonszorítsa vakmerő kis ellenségét; de a kutyácska függébb volt és ügyesen félreugorva, éles fogaival beharapott Ormányos barátunk orrmányának a végébe. Az elefántnak épen ez a legérzékenyebb része, hősünk tehát kinjában rettentően elbődült, úgy hogy többi atyafiai, kik az erdő szélén lesték a harc eldöntését, rémülten elfutottak s az öre-

gekhez érve, ezeket is futásra birták, azt mondván, hogy Ormányos valami ismeretlen, borzasztó ellenséggel viaskodik, aki bizonyosan megöli mindnyájukat. Hanyatthomlok futottak tehát mindnyájan, sorsára bízva szerencsétlen fiatal társukat, kit már elveszettnek gondoltak.

Hősünk azonban vitézül harcolt tovább. A kis kutya vak mérgében nem akarta belátni, hogy utoljára is baj lesz, ha folytatja a párbajt az óriással; kaffogva, morogva ugrált az elefánt körül, ez pedig dühös levén ormányának sajgó sebe miatt, mindenképen boszut akart állani és ez végre sikerült is. A szerencsétlen kutyácska nem vigyázott eléggé s Ormányos hirtelen rátette hatalmas lábát és agyonnyomta. (Lásd a képet 102. lapon.)

Ormányos nagyon meg volt elégedve hősi tetteivel s bár orra hegye vértett és fájt, előre örült, hogy fog majd vitézségével dicsekedhetni pajtásai előtt, kik oly gyáván megfutottak. Visszatért tehát az erdőbe és kereste az atyafiságot; de hiába kereste, az egész csapat eltűnt nyomtalanul. Nagy aggodalommal és szomorúsággal járt ide-oda s az igazat megvallva, félt is, mert bármily vitéznek képzelte magát, az semmikép sem volt kedvére, hogy így egyedül maradt. Eddig még mindig az öregek társaságában élt.

Már be is esteledett s mégsem találta meg rokonait. Sebe is nagyon fájt, ledől tehát egy fa mellé pihenni s ott szépecskén el is aludt. Pedig ha nem alszik, hanem folyton egy irányban megy előre, talán még utólérhette volna rokonait; de így azok mind messzebb futottak tőle.

(Folytatása a 106. lapon.)

MAGYAR ALFÖLDI TANYA. (Lásd a 101. lapon.)

(Folytatás a 103. laphoz.)

Reggel, miután éhségét kissé lecsillapítá, ismét pajtásait akarta keresni, de nem tudta, mely irányba induljon. Megpillantott egy párduczot, mely éppen prédára leselkedve lappangott egy fa mellett. Megszólította:

— Kedves barátom, nem láttad merre mentek az én társajm?

De a párduczunk éppen nem volt kedvére, hogy az elefánt itt alkalmatlankodik és elriasztja az állatokat. Haragosan felelé tehát:

— Mi közöm hozzád? Takarodjál innen!

— No no, hiszen csak udvarias kérdést intéztem hozzád... Nyájasabban is felelhetnél.

— Ne alkalmatlankodjál, ha mondom! förmedt reá a párducz mérgesen.

Orrmányos nem igen ijedt volna meg, de eszébe jutott, hogy legfőbb fegyverét, orrmányát, még nem használhatja jól, mert még fáj a seb, melyet a kis kutya harapott rajta. Odább ment tehát és kedvetlenül dörmögé:

— Goromba legény ez a párducz!

Egész nap és még azután több napig bolyongott ide-oda. Kérdezősködött minden állattól, de egyik sem tudta utba igazítani. Már majdnem kétségbeesett, mikor végre egy szarvassal találkozott. Ettől is tudakozódott és nagy öröme a szarvas így felelt:

— De igen, láttam rokonaidat, sőt hallottam is, amint rólad beszéltek és sirattak, mert azt hiszik, hogy valami borzasztó ellenség megölt.

— Ohó, nem hagyom én magamat

olyan könnyen, szólt Orrmányos büszkén. Épen megfordítva, én öltem meg a vakmerő támadót. De mondd, hol vannak most atyámfiak?

— Nagyon messze, amott a nagy hegy tövében tanyáznak. Három napig futottak, hogy utól ne érje őket a veszedelem. Ha szaporán lépegetsz, harmadnapra eljuthatsz hozzájuk.

— Köszönöm, mindjárt indulok is.

Neki indult a nagy utnak s végre csakugyan eljutott rokonaihoz. Volt nagy öröm és csodálkozás, mikor megpillantották s Orrmányos alig győzte a beszédet. Eldicselkedett, hogy milyen borzasztó ellenséget győzött le s bizonságul megmutatta a sebhelyet orrmányán; mivel pedig kutyát még az öregek sem igen láttak, elhitték neki, hogy csakugyan valami roppant hősi tettet vitt végbe.

Ez időtől fogva Orrmányos olyan elbizakodott lett, hogy alig lehetett vele megférti. Az öregek intésére nem hallgatott, sőt mindig ellenmondásokkal boszantotta őket.

Egy napon, amint a mezőn át a folyóhoz sétáltak inni, egy kis kerítés mellett haladtak el, melyen tul pompás rizsvetés volt; a rizs pedig az elefántok kedvencz eledele. Az öregek, amint a vékony ágakból készült kerítést látták, gondolkodva megálltak s aztán más uton vezették a csapatot a folyóhoz. Miután szomjuságukat lecsillapították, visszatértek, de ismét távol maradtak a kerítéstől. Orrmányost ez boszantotta és hevesen kifakadva mondá:

— De hát mért nem megyünk amoda, a hol olyan pompás rizst ehetnénk?

Hiszen ezt egy percz a

— Ha

a csapat

öreg. — A

gyöngye ker

ják ellenün

tés csak

csalni. A

kart mély

nem menek

— Ol

Orrmányos

De ma

és így szól

— Ily

tűrök a cs

familiából,

Menj és él

Orrm

Eleinte ne

mondá:

— El

gam is.

Kedv

mig végre

Nem

len ugyan

mordult:

— Fé

lapon.)

Orrm

egy hatalu

orrszarvu

ficzko, de

hősnek lát

hogy Orrm

ütközésnek

Épen ezér

Hiszen ezt a gyöngé kerítést én magam egy percz alatt széthányom.

— Hallgass, te azt nem érted, felelt a csapat vezére, egy százéves böles öreg. — Azt hiszed, az emberek olyan gyöngé kerítést csinálnak, ha meg akarják ellenünk védeni a vetést? Az a kerítés csak esel, épen azzal akarnak oda csalni. A kerítésen túl bizonyosan eltakart mély verem van, a melyből többé ki nem menekül, aki egyszer belé esett.

— Oh, én biz azt nem hiszen, felelt Ormányos hetvkén.

De már ezre megharagudott az öreg és így szólt:

— Ilyen tisztelatlenséget tovább nem tűrök a családban. Ezennel kicsaplak a familiából, köztünk többé nincs helyed. Menj és élj egymagad, ahogy tudsz.

Ormányos tehát magára maradt. Eleinte nem igen törődött ezzel s daczosan mondá:

— Elég erős vagyok, megélek én magam is.

Kedvére barangolt tehát jobbra-balra, míg végre elfáradt és lepihent aludni.

Nem sokáig szundikált, midőn hirtelen ugyancsak oldalba lökte valaki s rá-mordult:

— Félre az utból! (Lásd a képet a 108. lapon.)

Ormányos fölrezzent és látta, hogy egy hatalmas orrszarvu ütközött bele. Az orrszarvu különben is vad és goromba ficzko, de ez most különösen nagyon dühösnek látszott; már pedig az bizonyos, hogy Ormányos nem volt oka az össze-ütközésnek, mert hiszen ő nyugodtan aludt. Épen ezért méltán meg is haragudhatott.

— Hallod-e, mondá fenyegetően, ne gorombáskodjál, mert kikapsz.

A dühös orrszarvu válasz helyett neki rontott Ormányosnak s borzasztó küzdelem fejlődött ki a két hatalmas állat közt. De a küzdelem nem tartott sokáig, mert az orrszarvu ereje hirtelen fogyni kezdett s alig néhány percz mulva az erős állat élettelenül rogyott össze.

Ormányos barátunk azt hitte, hogy ő győzte le az ellenséget, de az bizony nem úgy volt. Az orrszarvu meg volt sebesítve, vadászok üldözték s több golyót lőttek bele. A megsebzett állat vakon futott és így ütközött az elefántba.

Ormányos, nagyon meglegedve saját vitézségével, jó ideig nézegette élettelen ellenfelét, míg a vadászok, kik a bokrok mögé bujva lesték a harc végét, lassan, ovatosan előbujtak rejtekükből. Az egyik így szólt:

— Milyen szép fiatal elefánt! Jó volna elfogni.

— Próbáljuk meg. Nézd, egészen közel áll ama nagy fához, erős kötelünk van, dobjunk hurkot a lábára.

És az elefánt egyszerre csak azt érezte, hogy lábára csavarodik valami. Meglepetve nézett körül s a nagy fa mellett több embert pillantott meg. Bizonyosan ezek törnek ellene . . . dühösen megindult tehát amaz irányba. De hiába akart szaladni, lábán volt a hurok s mindig szorosabbra huzódott, azután egy másik hurok a hátsó lábait fogta, úgy hogy többé állni sem tudott, végig terült a földön. A vadászok pedig a kötél végét a fához erősítették, — Ormányos meg volt fogva.

Első meglepetésében alig tudta, mi történt vele, mikor pedig lassanként belátta, hogy fogságba jutott, kétségbeesetten erőlködött, hogy széttépje békóit. De

hiába volt minden erőfeszítése, hánykolódása, hiába bőgött és ordított, nem birt szabadulni.

A vadászok ezalatt tanakodtak,

FÉLRE AZ UTBÓL! (Lásd a 107. lapon.)

miként vezethetnék haza az elfogott elefántot.

— Egyelőre ott hagyjuk, szólt az egyik vadász. Majd ha egészen kimerült,

elgyöngült, akkor könnyen boldogulunk vele.

Ott kinlódott, hánykódott tehát egész nap, míg végre belátta, hogy minden hasz-

talán
hajtá
már
vadás
nálko

kár!

kissé
potán

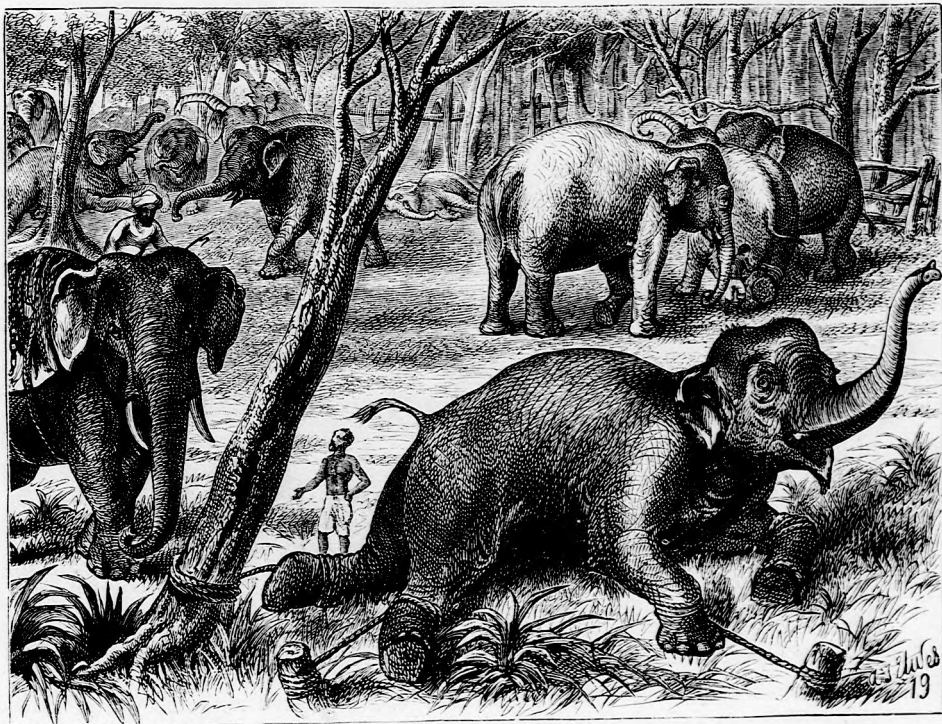
könn
igaza
féle

talán. Ekkor szomorúan, csüggedten le-
hajtá fejét s mozdulatlanul feküdt, mintha
már nem is élne, úgy hogy mikor este a
vadászok ismét oda jöttek, az egyik saj-
nálkozva kiáltá:

— Vége! Elefántunk kimult! De
kár!

Leoldották a kötelet, de a ravasz
Orrmányos ekkor hirtelen talpra ugrott,
iszonyu bődüléssel majdnem holtra ijeszté
az embereket, azután pedig egész erejéből
futásnak eredt, úgy hogy néhány perc
mulva már mélyen bent volt az erdőben.

Miután ijedelmét és szenvedéseit

... DÜHÖSEN HÁNYKOLÓDNI KEZDETT. (Lásd a 111. lapon.)

kissé kiheverte, gondolkozni kezdett álla-
potán.

— Hm, nem jó így egyedül élni,
könnyen érhet baj. Az öregnek mégis
igaza volt, még nem tudom, mi minden-
féle veszedelem fenyeget. Visszamegyek,

bocsánatot kérek és ezentul szépen enge-
delmeskedem.

Ezt a szép szándékát azonban nem
hajthatta végre, mert nem találta meg
rokonait, ámbár folyton kereste őket.
Végre aztán mégis meglátta őket, de olyan

állapotban, hogy inkább ne látta volna! Veszedelmet hozott magára is, atyafiságára is.

Azok a vadászok ugyanis, kik Ormányost először megfogták, hírül vitték haza, hogy elefántok vannak a közel erdőben s a nép azonnal összegyűlt-nagy hajtóvadászat rendezésére. Ez pedig úgy történik, hogy az erdő valamely pontján erős gerendákkal körülkeritenek egy kis helyet

s csak szűk kaput hagynak a kerítésen. Azután kiáltozással, lövöldözéssel lassanként e hely felé terelik az elefántokat s mikor bementek a kerített helyre, a kaput mögöttük gyorsan bezárják, megvannak fogva.

Igy járt Ormányos is és egész atyafisága, mely az erdőben legelészett. Mikor az erdő minden részén fölhangzott a kiáltozás és lövöldözés, Ormányos ijedten futott az egyetlen oldal felé, honnan nem hallott zajt. A többi elefántok is arra futottak s Ormányos szinte megörült, mikor, ráismert rokonaira. Azt hitte, már most semmi baj sem érheti és sietett az öreghez, hogy kibéküljön vele. De a vén elefánt türelmetlen felelt:

— Most nincs időm fecsegésre. Hát nem látod, milyen veszedelem fenyeget mindnyájunkat? Igyekezzünk kimenekülni a bajból.

De ezuttal a vén elefánt bölcsessége sem tudott segíteni a bajon, a vadászok mindinkább szűk térre szoritották az elefánt-csapatot, mely végre, másfelé nem menekülhetvén, a bekerített helybe szorult. Itt aztán meg voltak fogva. Mikor az öre-

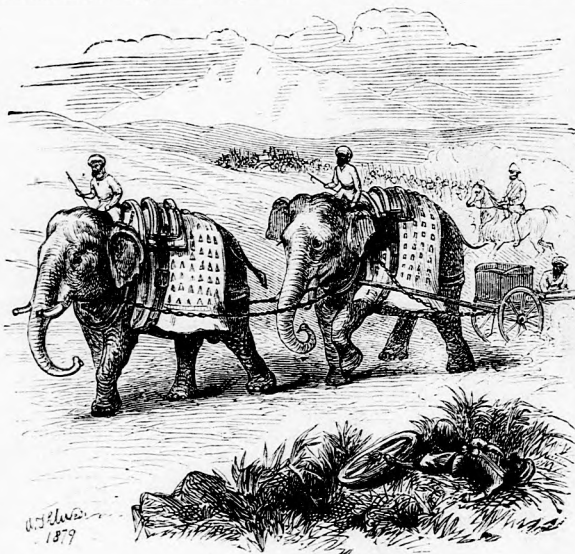
gek ezt látták, dühösen nekimentek a kerítésnek és bizonyosan át is törték volna; de a vadászok el voltak erre készülve s égő fáklyákkal csapkodtak az elefántok felé, úgy hogy ezek ijedten visszahúzódtak a kerítéstől.

Mikor a sok hasztalan kísérletben egé-

szen kimerültek s bágyadtan álltak a tér közepén, kívülről óvatosan belopóztak vakmerő vadászok s egy-egy elefánt közelébe jutva, hurkot vetettek a lábára, a köteleket pedig fához erősítették. Így történt Ormányossal is, de ő ettől nem igen ijedt meg.

— Oh, ezen én már egyszer átestem, majd megszabadulok most is.

De ezuttal csalódott s mikor már sokáig ott feküdt és köteleit mégsem

... A NEHÉZ ÁGYUKAT VONSZOLJA.
(Lásd a 111. lapon.)

oldották meg, dühösen hánykolódni kezdett . . . (Lásd a képet a 109. lapon). De ez sem használt s még sokáig feküdt ott, míg egyszer ismét fölébredt benne a remény, hogy talán megszabadul.

Egy hatalmas elefánt közeledett ugyanis feléje s Ormányos azt hitte, hogy ez valami távoli atyafi, majd segít rajta. De épen az ellenkező történt. Az az elefánt épen arra volt betanítva, hogy elfogott vad rokonait megfélekezze. Nemsokára még egy másik ilyen elefánt is oda jött s közre fogtak Ormányost, mialatt a vadászok leoldották lábáról a hurkot. Ormányos futni akart, de ekkor vette észre, hogy már oda van lánczolva a két szelid elefánthoz s ezek így szóltak hozzá:

— Hallod-e, ne makranczoskodjál, mert jobbról-balról úgy eldöngetünk, hogy megemlegeted.

Szegény Ormányos, kinek lábai a kötél szoritásától még zsibbadtak voltak s különben is a sok erőlködéstől egészen kimerült, szomoruan belenyugodott sorába s a két szelid elefánt közt szépen elszállt az istállóba.

Itt néhány hétig szigorú felügyelet alatt tartották, de különben jól bántak vele, úgy hogy lassacskán egészen bele szokott az új életbe: megszelidült, engedelmessékedett vezetőjének. És most tudjátok mit csinál? Most igazán vitézkedik, mert a hadseregben szolgál s a nehéz ágyukat vonszolja. (Lásd a képet a 110. lapon). Akármily erősen foly körülötte a lövöldözés, nem ijed meg, nem fél többé, hanem nyugodt léptekkel ballag arra, a merre vezetője parancsolja.

A k u t n á l.

(Képpel a czimlapon.)

HARANGOZNAK a toronyban,
Az idő ebédre jár,
Eressz, Pali, már a kuthoz,
Anyácskám a vízre vár.

— Nem eresztlek, nem kapsz vizet,
Amíg vámat nem fizetsz,
Fizess krajczárt, másképp teli
Korsót innen nem vihetsz.

— Nem fizetek, nincs krajczárom,
Játszani meg nincs idő,
Mert a levest már találják
S nem kap, aki későn jő.

TRÉFÁS FÖLADVÁNYOK.

I.

Ebben a három névben:

Anna
Otto
Ede

mi a feltűnő?

II.

Milyen vajtól lehet félni?

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK

A »KIS LAP« XIX. köt. 5-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Ökörszem“.

Helyesen fejtették meg: Péczely Géza, Stiller Margit és Klára, Dulácska Géza, Muraközy Ilona, Kézmárszky Eszter, Finály Lajos és Gábor, Zákó Emma, Hegedüs Loránt, Feketeházy Péter, Beer Gyula és Lajos, b. Fechtig Margit, Szelényi Aladár, Viczián Géza és Berezi, Kónyi József.

*

A »KIS LAP« XIX. köt. 3-ik számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Krausz Helén, Schlichter Ella és Simon, Schnetzer Ernő, Lingauer Maris, Ilus és Albina, Feketeházy Péter.

A kis vadász.

*Már leszállni kezd az este
S én még mindig itt a lesbe',
Felvont ijjal löni készen,
Várok, várok az utszélen.*

*Kis nyulacska, fűnj vagy fogoly
Vagy akárha füles bagoly,
Mindegy nekem, mind lelövöm,
Táskám vele teletömöm.*

*Várok, várok, mind hiába!
Már feljött a hold világa,
Körülöttem minden csöndes,
Csak az éji bogár röpdes.*

*Erdő vadja aluszik már,
Türelmem is fogytára jár,
Haza megyek, nincs mit tennem,
De majd holnap újra kezdem.*

